

Art. 5. (1) W celu przygotowywania materiału dla obrad Komisji Minister Spraw Wewnętrznych może powoływać czasowo komisje regionalne ustalania nazw miejscowości.

(2) Skład komisji regionalnych i regulamin ich czynności ustali Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. (1) Przepisy art. 2 — 5 dotyczą ustalania urzędowych nazw miejscowości zamieszkałych.

(2) Tryb i organizację ustalania urzędowych nazw miejscowości niezamieszkałych ureguluje Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

Art. 7. W stosunkach publicznych wolno używać nazw miejscowości jedynie w brzmieniu urzędowym, ustalonym w trybie rozporządzenia niniejszego.

Art. 8. (1) W każdym mieście na narożnikach ulic i placów zarząd miejski umieści i będzie utrzymywał w należyłym stanie tabliczki z nazwami ulic i placów.

(2) Minister Spraw Wewnętrznych może rozszerzyć obowiązki, wymienione w ust. (1), również na inne osiedla, wskazując zarazem, na kim ciąży obowiązek umieszczania i utrzymywania tabliczek.

Art. 9. (1) Każda nieruchomość w miejscowościach, zarówno zabudowana jak i przeznaczona w prawomocnym planie zabudowania pod zabudowę, powinna być oznaczona numerem porządkowym przez organy zarządzające związków samorządowych.

(2) Zasady numeracji nieruchomości ustali Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

(3) Właściciele budynków i ogrodzonych placów niezabudowanych obowiązani są umieścić na swej nieruchomości i utrzymywać w należyłym stanie tabliczki z numerami porządkowymi, oznaczonymi w trybie ust. (1) i (2).

Art. 10. Kto wykracza przeciwko przepisom art. 7 lub złośliwie usuwa, niszczy albo uszkadza tabliczki, wymienione w art. 8 i 9, podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do miesiąca lub grzywny do 1000 złotych.

Art. 11. Kto wykracza przeciwko przepisom art. 9 ust. (3), podlega w drodze administracyjnej karze grzywny do 500 złotych.

Art. 12. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 13. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w sprawach, unormowanych rozporządzeniem niniejszym, z wyjątkiem przepisów art. 43 ust. (1) pkt. p) i art. 65 ust. (1) ustawy z dnia 23 mar-

ca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Spraw Wewnętrznych:

Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski
Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*
Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*
Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*
Minister Poczty i Telegrafów: *E. Kaliński*

851.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 24 października 1934 r.

o niektórych przestępstwach przeciwko bezpieczeństwu Państwa.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 221) postanawiam co następuje:

CZĘŚĆ I.

PRZEPISY MATERJALNE.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Do zbrodni i występów oraz kar i środka zabezpieczającego, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, stosuje się przepisy części ogólnej kodeksu karnego, jeżeli przepisy dalsze nie stanowią inaczej.

Art. 2. Działanie nie jest bezprawne wtedy tylko, gdy podjęto je za zezwoleniem udzielonym:

- przez Ministra Spraw Wojskowych lub upoważnione przez niego organa państwowe — w związku z wykonywaniem zadań ochrony bezpieczeństwa Państwa Polskiego;
- przez właściwą władzę naczelną lub upoważnione przez nią organa podległe — w związku z wykonywaniem innych zadań państwowych.

Art. 3. Sąd może, obok kary więzienia, wymierzyć przy skazaniu za występki popełnione umyślnie — grzywnę do 100.000 złotych, za zbrodnie zaś — do wysokości nieograniczonej.

Art. 4. § 1. W razie skazania na karę śmierci lub na karę ponad rok więzienia za przestępstwo po-

pełnione umyślnie, sąd orzeka utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych, a jeżeli zachodzi nadużycie zawodu lub niezdolność do wykonywania zawodu, określone w art. 48 § 1 lit. a) lub b) kodeksu karnego — nadto utratę prawa wykonywania zawodu.

§ 2. Jeżeli skazany otrzymał zapłatę za popełnienie przestępstwa, sąd orzeka, jako karę dodatkową, przepadek zapłaty lub jej równowartości.

Art. 5. § 1. W razie skazania za przestępstwo popełnione umyślnie na karę ponad rok więzienia, sąd zarządza, jako środek zabezpieczający, rozciągnięcie nad skazanym dozoru policyjnego na czas od roku do lat 5.

§ 2. Rozciągnięcie dozoru policyjnego pociąga za sobą skutki następujące: a) powiatowa władza administracji ogólnej może oddanemu pod dozór policyjny zabronić pobytu w pewnych okręgach lub miejscowościach, albo też wyznaczyć mu miejsce pobytu z tym skutkiem, że wydalenie się z wyznaczonej miejscowości dopuszczalne jest tylko za jej zezwoleniem; b) oddany pod dozór policyjny obowiązany jest zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej w ciągu 6 godzin o zmianie mieszkania lub miejsca pobytu; c) przesyłki pocztowe, wysyłane przez oddanego pod dozór policyjny lub do niego nadchodzące, mogą być przeglądane przez powiatową władzę administracji ogólnej; d) powiatowa władza administracji ogólnej może nakazać oddanemu pod dozór policyjny, aby w terminach oznaczonych zgłaszał się do niej lub do określonej jednostki policyjnej i składał wyjaśnienia co do swych zajęć, trybu życia i środków utrzymania; e) powiatowa władza administracji ogólnej może celem stwierdzenia prawdziwości zeznań oddanego pod dozór wkroczyć o każdej porze do jego mieszkania.

Art. 6. § 1. W przypadkach, określonych w art. 24 § 2 i 29 § 2 kodeksu karnego, sąd nie może zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary, ani uwolnienia od kary.

§ 2. Przepisów o warunkowym zawieszeniu wykonania kary nie stosuje się w sprawach o przestępstwa popełnione umyślnie.

Art. 7. Powiatowa władza administracji ogólnej może wydalic z granic Państwa cudzoziemca, skazanego za przestępstwo, określone w rozporządzeniu niniejszym.

Art. 8. Państwo sprzymierzone pozostaje w czasie wojny pod ochroną przepisów rozporządzenia niniejszego narówni z Państwem Polskiem.

Art. 9. § 1. Tajemnicę państwową stanowią wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, które z powodu ich treści lub jakości należy ze względu na dobro Państwa Polskiego zachować w tajemnicy przed rządem państwa obcego, choćby nawet zarządzenia, normujące czynności służbowe, nie uznawały ich za tajne, albo choćby zachowanie ich w tajemnicy przed pewnym gronem osób było niemożliwe.

§ 2. Informację wojskową stanowią wiadomości, dokumenty lub inne przedmioty, które, nie będąc tajemnicą państwową, dotyczą jednak wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych.

§ 3. Przez rząd państwa obcego rozumieć należy także osoby, działające w interesie tego rządu.

Rozdział II.

Przepisy szczególne.

Art. 10. § 1. Kto ujawnia innej osobie tajemnicę państwową, podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli ujawniona tajemnica państwowa dotyczy wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych,

sprawca podlega karze więzienia do lat 10.

§ 3. Jeżeli sprawca ujawnia tajemnicę państwową rządowi obcego państwa, albo działa w celu narażenia na niebezpieczeństwo wojskowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych,

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

§ 4. Jeżeli czyn, określony w § 3, spowodował wielką szkodę dla bezpieczeństwa Państwa, albo popełniony został w czasie wojny,

sprawca podlega karze więzienia dożywotniego lub karze śmierci.

§ 5. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 11. Kto, mając sobie powierzona z tytułu swego stanowiska tajemnicę państwową, dopuszcza przez niedbalstwo do jej ujawnienia, albo do zniszczenia lub zagubienia przedmiotów, zawierających taką tajemnicę,

podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 12. § 1. Kto udziela rządowi obcego państwa informacji wojskowej, podlega karze więzienia do lat 10.

§ 2. Jeżeli sprawca popełnił czyn, określony w § 1, w czasie wojny, podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 5.

§ 3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

Art. 13. § 1. Kto udziela rządowi obcego państwa wiadomości, dokumentów lub innych przedmiotów, w szczególności z zakresu stosunków politycznych, dyplomatycznych lub gospodarczych Państwa Polskiego, które mogą być użyteczne temu państwu na wypadek wojny z Państwem Polskiem albo w nieprzyjaznych dla Państwa Polskiego działaniach lub zamierzeniach,

podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca popełnił czyn, określony w § 1, w czasie wojny, podlega karze więzienia do lat 10.

Art. 14. § 1. Kto czyni przygotowania do popełnienia przestępstwa, określonego w art. 10, 12 lub 13,

podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca miał na celu ujawnienie tajemnicy państwowej rządowi obcego państwa, albo

działał w celu narażenia na niebezpieczeństwo woj-
skowej obrony Państwa lub jego sił zbrojnych, albo
też popełnił czyn, określony w § 1, podczas wojny,
podlega karze więzienia do lat 10.

§ 3. Nie podlega karze, kto wzięwszy udział
w przygotowaniu, doniesie o niem władzy, powołanej
do ścigania przestępstw, zanim władza dowiedzia-
ła się o przygotowaniu i zanim wynikły jakiegokolwiek
ujemne skutki dla Państwa. Z bezkarności nie kor-
zysta, kto doprowadził do podjęcia czynności przy-
gotowawczych.

Art. 15. § 1. Kto gromadzi wiadomości, doku-
menty lub inne przedmioty, stanowiące tajemnicę
państwową, albo też stara się je uzyskać lub z niemi
zapoznać,

podlega karze więzienia do lat 3.

§ 2. Jeżeli sprawca popełnił czyn, określony
w § 1, w czasie wojny,

podlega karze więzienia do lat 5.

Art. 16. § 1. Kto porozumiewa się z inną oso-
bą w celu popełnienia przestępstwa, określonego
w art. 10, 12 lub 13,

podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca popełnił czyn, określony
w § 1, w czasie wojny,

podlega karze więzienia do lat 10.

§ 3. Nie podlega karze, kto wzięwszy udział
w porozumieniu, doniesie o niem władzy, powołanej
do ścigania przestępstw, zanim władza dowiedziała
się o porozumieniu i zanim wynikły jakiegokolwiek
ujemne skutki dla Państwa. Z bezkarności nie korzy-
sta, kto doprowadził do powstania takiego porozu-
mienia.

Art. 17. § 1. Kto udziela pomocy w działa-
ności wywiadowczej osobie, działającej w interesie
rządu obcego państwa,

podlega, jeżeli czyn nie stanowi pomocy do
przestępstwa zagrożonego karą cięższą, karze wię-
zienia do lat 5.

§ 2. Jeżeli sprawca popełnił czyn, określony
w § 1, w czasie wojny,

podlega karze więzienia do lat 10.

Art. 18. § 1. Kto publicznie rozpowszechnia
informację wojskową, której rozpowszechnianie mo-
że zagrażać interesom Państwa, albo co do której
wydany został zakaz rozpowszechniania,

podlega karze aresztu do lat 2 i grzywny, albo
jednej z tych kar.

§ 2. Jeżeli sprawca popełnił czyn, określony
w § 1, w czasie wojny lub mobilizacji,

podlega karze aresztu do lat 3 i grzywny.

§ 3. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie,
podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub
grzywny.

Art. 19. § 1. Kto w celu ujawnienia innej oso-
bie lub udzielenia rządowi państwa obcego pod-
rabia albo przerabia dokumenty lub inne przed-
mioty, które w razie autentyczności stanowiłyby ta-
jemnicę państwową lub informację wojskową, albo
takie podrobione lub przerobione dokumenty lub
inne przedmioty uzyskuje,

podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto ujawnia
innej osobie podrobione lub przerobione dokumenty

lub inne przedmioty, określone w § 1, albo udziela
ich rządowi państwa obcego.

Art. 20. § 1. Kto wprowadza władzę polską
w błąd przez udzielenie jej fałszywych wiadomości,
albo dostarczenie podrobionych lub przerobionych
dokumentów lub innych przedmiotów, mających zna-
czenie dla bezpieczeństwa Państwa Polskiego,

podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto, oddając
usługi wywiadowcze władzy polskiej, wprowadza ją
w błąd przez zatajenie przed nią okoliczności istotnej
z działalności swej w stosunku do rządu państwa
obcego.

Art. 21. § 1. Kto, otrzymawszy w chwili, gdy
można szkodzić zapobiec, wiarogodną wiadomość
o zamierzonym przestępstwie, określonym w art. 10,
12, 13, 14, 16, 17, 19 lub 20, zaniecha zawiadomienia
o tem władzy, powołanej do ścigania przestępstw,
podlega karze więzienia do lat 3.

§ 2. Nie podlega karze, kto zaniecha zawi-
adomienia z obawy przed odpowiedzialnością karną,
grożącą jemu samemu lub jego najbliższemu. To samo
dotyczy duchownego, któremu wiadomość powierzo-
na została w związku z wykonywaniem czynności
duszpasterskich.

Art. 22. Kto rozpowszechnia wiadomości o po-
stępowaniu karnem, choćby już ukończonym, w spra-
wie o zbrodnię lub występki, określone w rozpo-
rządzeniu niniejszem,

podlega karze więzienia do roku lub aresztu
do roku.

Art. 23. Kto:

- a) przedostaje się do budowli lub urządzeń
wojskowych, do których wstęp jest wzbro-
niony;
- b) wykracza przeciwko zarządzeniom władzy,
mającym na celu zapobieżenie ujawnieniu
lub rozpowszechnieniu tajemnic państwo-
wych lub informacji wojskowych;
- c) wykracza przeciwko przepisom o meldowa-
niu osób w obszarze warownym lub w rejo-
nie umocnionym;
- d) wykracza przeciwko ograniczeniom lub zo-
bowiązaniom, wynikającym z art. 5 § 2,
podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny
do 3.000 złotych, albo jednej z tych kar.

CZĘŚĆ II.

PRZEPISY PROCESOWE.

Art. 24. Postępowanie w sprawach o zbrodnię
i występki, określone w rozporządzeniu niniejszem,
odbywa się według przepisów kodeksu postępowania
karnego, jeżeli przepisy dalsze nie stanowią
inaczej.

Art. 25. Sprawy o zbrodnię i występki, okre-
ślone w rozporządzeniu niniejszem, nie podlegają roz-
poznaniu łącznie ze sprawami o inne przestępstwa.

Art. 26. Uwierzytelnione odpisy z akt sprawy
można otrzymywać tylko za zezwoleniem Naczelne-
go Prokuratora.

Art. 27. Wybór obrońcy podlega zatwierdzeniu przez prezesa sądu, o czym należy uprzedzić oskarżonego przy doręczeniu aktu oskarżenia. Odmowa zatwierdzenia wyboru nie wymaga uzasadnienia.

Art. 28. § 1. Czynności oskarżyciela publicznego spełnia prokurator sądu apelacyjnego.

§ 2. Prokurator może już w toku dochodzenia żądać zabezpieczenia grożącej oskarżonemu grzywny przez zajęcie całego majątku, jaki oskarżony posiada i jaki mu później przypadnie. W przedmiocie zabezpieczenia rozstrzyga na posiedzeniu niejawnym sąd apelacyjny, do którego właściwości sprawa należy. Na postanowienie w tym przedmiocie służy zażalenie.

Art. 29. § 1. Śledztwo prowadzi sędzia, którego, na wniosek prokuratora, prezes sądu apelacyjnego wyznacza dla danej sprawy bądź z pośród sędziów śledczych, czynnych w okręgu danego sądu apelacyjnego, bądź z pośród sędziów śledczych do spraw wyjątkowego znaczenia, czynnych w danym sądzie apelacyjnym.

§ 2. Na postanowienie sędziego śledczego o wszczęciu śledztwa nie służy zażalenie.

§ 3. Zażalenia na postanowienia i czynności sędziego śledczego rozstrzyga sąd apelacyjny.

Art. 30. § 1. Sprawy o zbrodnie i występki, określone w rozporządzeniu niniejszym, należą w pierwszej instancji do właściwości sądu apelacyjnego.

§ 2. Sąd apelacyjny orzeka w składzie trzech sędziów według przepisów o postępowaniu przed sądem okręgowym.

§ 3. Przeciwno aktowi oskarżenia nie służy prawo wniesienia sprzeciwu.

§ 4. Oskarżony obowiązany jest zawsze stawić się do sądu osobiście.

§ 5. Przerwa rozprawy może trwać najwyżej dni trzydzieści.

§ 6. Oskarżony obowiązany jest złożyć doręczony mu odpis aktu oskarżenia do akt sprawy najpóźniej przed udaniem się sądu na naradę. O niewykonaniu tego obowiązku czyni się wzmiankę w protokole rozprawy.

§ 7. Sąd może zarządzić ogłoszenie wyroku przy drzwiach zamkniętych, jeżeli uzna to celem ścisłego zachowania tajemnicy za niezbędne ze względu na bezpieczeństwo Państwa.

§ 8. Orzeczenie co do rozciągnięcia nad przebiegaczem dozoru policyjnego sąd umieszcza w wyroku.

§ 9. Poza przypadkami określonymi w art. 466 kodeksu postępowania karnego, zażalenie służy nadto na postanowienie sądu apelacyjnego o umorzeniu sprawy z powodów, wymienionych w art. 287 lit. a) — c) kodeksu postępowania karnego.

Art. 31. Oskarżony lub jego obrońca obowiązany jest złożyć doręczony mu odpis wyroku z uzasadnieniem do akt sprawy najpóźniej przed uprawomocnieniem się wyroku sądu apelacyjnego, a gdy założył kasację — najpóźniej przed udaniem się Sądu Najwyższego na naradę. O niewykonaniu tego obowiązku czyni się wzmiankę w osobnym protokole, albo gdy odbywa się rozprawa kasacyjna — w protokole z tej rozprawy.

Art. 32. § 1. Od wyroku sądu apelacyjnego strony mogą zakładać kasacje do Sądu Najwyższego.

§ 2. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację od wyroku skazującego na karę śmierci najpóźniej w ciągu miesiąca od chwili wypłynięcia akt sprawy do tego sądu.

§ 3. Przepis art. 30 § 7 stosuje się w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Art. 33. § 1. Sprawy o wykroczenia, określone w art. 23 rozporządzenia niniejszego, należą do właściwości władz administracyjnych.

§ 2. Sprawy te należą jednak do właściwości sądów wojskowych, jeżeli wykroczenie popełniła osoba podlegająca sądownictwu wojskowemu.

CZĘŚĆ III.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

Art. 34. § 1. Sprawy, w których akt oskarżenia wpłynął do sądu przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, toczą się do końca według przepisów dotychczasowych.

§ 2. Sprawy, które toczyły się w postępowaniu doraźnym przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. o całkowitem uchyleniu postępowania doraźnego (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 852), podlegają rozpoznaniu według przepisów części II rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Postępowanie wznowione w sprawie, rozpoznanej według przepisów dotychczasowych, toczy się według przepisów rozporządzenia niniejszego.

Art. 35. Art. 31 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. o postępowaniu doraźnym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 315) w brzmieniu nadanem mu przez art. 24 pkt. 2 przepisów wprowadzających kodeks karny i prawo o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573) otrzymuje brzmienie następujące:

„b) w art. 10 §§ 1 — 4, art. 12 §§ 1 — 2, art. 13, art. 14 § 2 i art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o niektórych przestępstwach przeciwko bezpieczeństwu Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 851)“.

Art. 36. Do wykonania postanowienia sądu, wydanego na podstawie art. 28 § 2 rozporządzenia niniejszego, stosuje się odpowiednio przepisy art. VII § 1 pkt. 1), 3) i 4) przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 804).

Art. 37. § 1. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc przepisy, dotyczące przedmiotów unormowanych w rozporządzeniu niniejszym.

§ 2. W szczególności traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 16 lutego 1928 r. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 160).

§ 3. Jeżeli przepisy dotychczasowe powołują przepisy karne uchylonego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o karach

za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 160) lub ocysłają ogólnie do tego rozporządzenia, — należy stosować odpowiednio rozporządzenie niniejsze.

Art. 38. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości oraz innym ministrom, każdemu stosownie do jego zakresu działania.

Art. 39. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
 Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
 Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
 Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
 Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
 Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
 Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
 Minister Wyznań Religijnych
 i Oświecenia Publicznego: *W. Jędrzejewicz*
 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
 Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*
 Minister Komunikacji: *M. Butkiewicz*
 Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorek*
 Minister Poczty i Telegrafów: *E. Kaliński*

852.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 października 1934 r.

o całkowitem uchyleniu postępowania doraźnego.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. o postępowaniu doraźnym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 315) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się postępowanie doraźne przed sądami powszechnymi w sprawach o przestępstwa, wymienione w § 2 pkt. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. o wprowadzeniu sądownictwa doraźnego (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 669).

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. o wprowadzeniu sądownictwa doraźnego (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 669).

Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
 Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
 Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

853

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 28 października 1934 r.

o sposobie ujawniania w księgach hipotecznych prawa odrębnej własności lokali i innych praw rzeczowych na tych lokalach.

Na podstawie art. 22 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 848) zarządzam co następuje:

I. Przepisy dla obszaru mocy obowiązującej Kodeksu Napoleona i Tomu X cz. 1 Zводу praw.

§ 1. Dla każdego lokalu, stanowiącego przedmiot odrębnej własności, należy założyć nową księgę hipoteczną.

§ 2. W dziale pierwszym tej księgi należy uwidocznić rodzaj, położenie i rozmiar danego lokalu z powołaniem się na plan oraz stosunkowy udział właściciela lokalu we współwłasności nieruchomości, z której wydzielona została własność lokalu z przytoczeniem numeru księgi hipotecznej tej nieruchomości.

Do innych wpisów w tej księdze stosuje się obowiązujące przepisy.

§ 3. Ustanowienie odrębnej własności lokali należy uwidocznić w dziale pierwszym dotychczasowej księgi hipotecznej nieruchomości, przyczem we wpisie należy powołać akt notarialny, na podstawie którego wydzielenie nastąpiło, oraz numery wszystkich ksiąg hipotecznych wydzielonych lokali.

§ 4. W dziale drugim dotychczasowej księgi należy jako właścicieli wpisać właścicieli wydzielonych lokali, jednak bez wymieniać ich imion i nazwisk, a jedynie z powołaniem numerów ksiąg hipotecznych wydzielonych lokali. We wpisie należy zaznaczyć stosunek, w jakim właściciele poszczególnych lokali uczestniczą we współwłasności nieruchomości.

§ 5. W dziale trzecim dotychczasowej księgi pozostają wpisy służebności gruntowych i innych praw, dotyczących wyłącznie niewydzielonych części nieruchomości.

Rygory, wniesione w związku z wpisami w dziale czwartym, należy wykreślić łącznie z wykreśleniem odnośnych wpisów w dziale czwartym (§ 6).

Z pozostałymi wpisami w tym dziale należy postąpić stosownie do zawartych umów i obowiązujących ze względu na istotę prawa, którego wpis dotyczy, przepisów.

§ 6. W dziale czwartym dotychczasowej księgi należy wykreślić wszystkie wierzytelności hipoteczne, podzielone między poszczególne lokale (art. 15 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 848).

II. Przepisy dla obszaru mocy obowiązującej Kodeksu cywilnego z 1811 r.

§ 7. Dla każdego lokalu, stanowiącego przedmiot odrębnej własności, należy założyć nowy wykaz hipoteczny.